P III. 1815

Prețul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

P 122. 440

Corespondență internațională pentru studiul problemei jidovești

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 12 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă
română / olandeză / suedeză / daneză / norvegiană / sârbă

Nr. III/3 și 4 **Editura în Frankfurt/Main** **1/15 Februarie 1942**

K/0075

3-6,8-22

Cuprinsul:

1. Influența jidanilor asupra marei finanțe britanice. — 2. Prietenul lui Roosevelt, jidanul Samuel Rosenmann, abuzează de funcția sa de judecător pentru a pune la cale afaceri murdare. — 3. Un consul general al Statelor Unite desvălue planurile lui Roosevelt privitoare la Palestina. — 4. Planurile lui Roosevelt privitoare la "Palestina-Mare". — 5. Jidanii în diplomația americană. — 6. Misiunea jidanului Steinhardt în Ancara. — 7. Sir Archibald Sinclair, ministrul britanic al aerului, recunoaște că Anglia luptă numai pentru iudaismul mondial. — 8. Sfârșitul unui trădător de țară. — 9. Mezuzele jidovești, talisman pentru Englezi. — 10. O nouă legiferare antiiudaică în România. — 11. Noui măsuri pentru îndepărtarea jidanilor din viața economică a Bulgariei. — 12. Disolvarea organizațiilor jidovești și a celor internaționale în Bulgaria. — 13. Presa elvețiană continuă să stea în serviciul propagandei Uniunii Sovietice.

1. Influența jidanilor asupra marei finanțe britanice

"Bukarester Tageblatt" din 19 Noembrie 1941 publică un interesant articol despre iudaizarea băncilor britanice. Acest articol ne arată cu deplină claritate dependența absolută a băncilor britanice de iudaism și măsura în care Marea Britanie e stăpânită de jidani. Astfel bunăoară cele cinci bănci mai importante ale Angliei stau în întregime sub conducere jidovească. Celebra Barclays

BIBLIOTECA ... universitară

Bank Ltd. are un capital social de 400 de milioane de şilingi. Stăpânitorul şi e jidanul Mond care a fost înobilat şi poartă acum numele de Lord Melchett. Westminster Bank, care dispune de un capital social de 660 de milioane de şilingi, e stăpânită de jidanii Lord Goschen şi Sir George Schuster. Midland Bank cu un capital social de 904 milioane de şilingi e condusă de jidanul Sir Albert Stern. National Provincial Bank Ltd., în care e investit un capital social de 1,2 miliarde de şilingi, stă sub conducerea jidanului Sir Victor Schuster şi Lloyds Bank Ltd. cu un capital social de 1,5 miliarde de şilingi, sub conducerea jidanului Walter Harry Samuel înobilat cu numele de Lord Bearsted.

Aceşti jidani au întins o reţea deasă asupra întregii vieţi economice a poporului englez. Nenumărate sunt firele tainice pe care aceşti jidani le-au întins la celelalte bănci şi întreprinderi economice, şi imensă este influenţa pe care o exercită ei. Astfel bunăoară Lordul Bearsted, ajutat de jidanii colonel F. D. Samuel şi Peter Montefiore Samuel, e directorul băncii M. Samuel & Co. care deşi nu dispune decât de un capital social de 40 de milioane de şilingi, exercită totuşi o mare influenţă asupra finanţei internaţionale. Dar Lordul Bearsted este în acelaşi timp şi director şi preşedinte al unui mare număr de alte întreprinderi. Printre acestea se găsesc următoarele societăţi:

Anglo-Saxon Petroleum Co. Ltd., Anglo-Mexican Petroleum Co. Ltd. Alliance Assurance Co. Ltd. , Asiatic Petroleum Co. Ltd., Batsafsche Petroleum Maatschappij, Eagle Oiland Shipping Co. Ltd., Egyptian Engineering Stores, Lloyds Bank Ltd., Shell Co. Ltd., Samuel Estates Ltd., Nineteen twentyeight Investment Trust Ltd.

Pe lângă aceasta jidanul Lord Bearsted alias Walter Harry Samuel mai e director şi preşedinte la peste o sută de alte societăţi presărate în toate părţile pământului.

O influenţă tot atât de importantă ca şi cea pe care o exercită banca M. Samuel & Co. Ltd. o are şi firma Samuel, Montagu & Co. cu directorii ei jidani E. L. Franklin, L. S. Montagu, S. E. Franklin, Lord Swaythling etc.

Tatăl Lordului Bearsted s'a numit Marcus Samuel. Cariera sa comercială şi-a început-o el în ghettoul londonez ca un necunoscut şi foarte modest negustor de scoici. Cu ajutorul casei Rothschild a înfiinţat mai târziu societatea "Transport and Trading Company" şi a devenit unul dintre cei mai mari comercianţi de petrol ai vremii sale. Marcus Samuel şi Rothschild, aceşti jidani şireţi, au ştiut să se introducă pretutindenea ca mijlocitori indispensabili între producători şi consumători, aşa încât până şi transporturile olandeze ale marelui comerciant şi magnat al petrolului Deterding au sfârşit prin a pleca sub pavilion englez.

Familia Bearsted exercită o influenţă hotărîtoare în mai bine de cincizeci de mari concerne, dintre care singur Shell Transport and Trading Co. cu capitalul său de 860 de milioane de şilingi reprezintă o putere mondială, mai ales deoarece având şi calitatea de societate Holding, reprezintă şi interesele unui mare număr de alte întreprinderi.

La enumărarea marilor bancheri jidani din Marea Britanie nu ni-e permis să trecem cu vederea nici casa Rothschild. Cât de imensă e averea acestei case ne putem da seama dacă ne amintim că în Aprilie 1938, ea a donat 200 de

jidanul Herschel Grünspan a ambasadorului german von Rath din Paris, un milion de şilingi pentru emigranţii jidani din Germania.

Tot atât de cunoscută ni-e şi enorma putere pe care o exercită familia jidovească Sassoon, "Rothschilzii Orientului", în cuprinsul Imperiului Britanic. Chiar dacă, în urma biruinţelor copleşitoare ale trupelor japoneze din Asia Orientală, influenţa acestor regi iudei ai opiumului a suferit o lovitură simţitoare, totuşi nu trebue să scăpăm din vedere faptul că Sassoonii mai posedă printre altele şi trei importante firme bancare în City-ul londonez.

În cuprinsul Imperiului Britanic mai joacă un important rol şi jidanii Kadoorie şi Sir Leonhard Cohen. Regiunea în care-şi exercitau influenţa lor era, cu deosebire tot Orientul îndepărtat.

O altă bine cunoscută casă bancară e Japhat & Co., care e condusă de jidanii Sammy Japhat, Paul Lindenberg, Max Fontheim şi Gottfried Loewenstein.

Lucrurile nu stau altfel nici cu băncile jidoveşti Erlangers Ltd. cu un capital social de 40 de milioane de şilingi şi cu banca Seligmann Brothers. Firma Stern Brothers stă sub conducerea bancherului jidan Sir Albert Stern. Acest jidan exercită însă şi o influenţă hotăritoare asupra mai multor bănci, aşa bunăoară asupra băncilor: Ottoman Bank Ltd. cu un capital social de 200 de milioane de şilingi, Bank of Roumania Ltd., British French Discount Bank Ltd. etc.

Părtaşi ai cunoscutei bănci Keyser & Co. din City-ul londonez sunt jidanii Sir Max Bonn, Sir Louis Sterling, Sir L. Franklin şi C. M. Keyser.

Jidanul Sir Sigismund Mendl, fost membru al ministerului de războiu, este directorul băncii National Discount Ltd., care dispune de un capital social de 54 milioane de şilingi. Acest jidan mai e director şi la alte şase însemnate societăţi.

O puternică şi foarte întinsă influenţa asupra lumii financiare britanice exercită şi familia jidovească Hambro. Sir Eric Hambro, capul familiei, e directorul societăţii Royal Exchange Asurance Co. Dar conduce în colaborare cu alţi membri ai familiei sale şi alte numeroase concerne economice şi joacă un mare rol în cercurile financiare ale City-ului londonez. Hambros Bank Ltd., întreprinderea familiei Hambro, se bucură în lumea financiară de un renume internaţional. Ea a fost înfiinţată în anul 1839 de către Charles Joachim Hambros. Tatăl său Joseph a fost bancherul de curte al celor trei regate scandinave. În anul 1849, jidanul acesta a sprijinit tronul danez, care în urma turburărilor revoluţionare ajunsese să se clatine, şi drept recunoştinţă pentru aceasta a fost ridicat la rangul de nobil. Dintre membrii acestei familii e cunoscut şi Carl Joachim Hambro, oratorul de altădată al parlamentului norvegian, care prin influenţa sa nefastă pe care a exercitat-o asupra politicei norvegiene, e în mare parte responsabil de faptul că poporul norvegian a ridicat, în primăvara anului 1940, armele împotriva Marelui Reich. Aşadară cel ce pentru apărarea intereselor capitaliste britanice a prăbuşit fără scrupule în războiu un popor paşnic, a fost şi de astă dată tot un jidan.

Această expunere generală nu cuprinde decât o mică parte din marea mulţime a jidanilor din viaţa financiară britanică. Ea ne arată totuşi cu toată claritatea cât de uriaşă e influenţa magnaţilor jidani ai întreprinderilor bancare din Imperiul Britanic. Capitalismul jidovesce e adevăratul stăpân în Imperiul Britanic. Aceasta e astăzi o realitate atât de clară, încât nimeni nu se mai poat

încumeta s'o puie în mod serios la îndoială. St. Aulaire, fostul ambasador francez la Londra, a confirmat şi el declaraţia făcută odinioară de Michelet: "Se zice că jidanii n'ar avea o ţară proprie. Dar aceasta nu corespunde adevărului, căci ei au totuşi o ţară a lor. E Bursa din Londra."

Expunerea aceasta ne mai arată şi altceva. Ştim de-acum dece tocmai Marea Britanie a fost acea ţară europeană care a pus la cale războiul împotriva Germaniei antiiudaice şi a respins cu râsete batjocoritoare toate ofertele de pace ale Führerului, oricât de favorabile au fost ele pentru Marea Britanie. Cauza adevărată a acestei atitudini o găsim în primul rând în faptul că atât Marea Britanie cât şi Statele-Unite sunt stăpânite de jidani şi de capitalismul jidovesc şi că de aceea jidanii Marei Britanii practică tot atât de puţin o politică pentru satisfacerea intereselor poporului englez, ca şi cei din Statele Unite pentru cele ale poporului american. Atât jidanii Marei Britanii cât şi cei ai Statelor Unite n'au avut în vedere decât numai interesele propriului lor popor. Ei s'au folosit de puterea politică a Imperiului Britanic pentru ţelurile lor egoiste, întocmai cum au pus în serviciul politicei mondiale jidoveşti prestigiul politic al Statelor Unite. Rezultatul acestei dominaţii jidoveşti a Imperiului Britanic şi a Statelor Unite este că aceste două ţări se găsesc astăzi în războiu împotriva Germaniei antiiudaice şi luptă pentru înfăptuirea ţelurilor politicei mondiale jidoveşti. Dacă Imperiul Britanic şi Statele Unte n'ar sta în întregime sub dominaţia jidovească, atunci războiul actual n'ar fi izbucnit niciodată, aşa însă poporul britanic ca şi cel american este pus în situaţia de a lupta împreună ca mercenari ai iudaismului. Amândouă popoarele luptă împotriva propriilor lor interese pentru instaurarea dominaţiei mondiale jidoveşti, care dacă ar izbuti să se înfăptuiască, le-ar reduce de bună seamă şi pe ele la nivelul de viaţă al popoarelor-sclave, silindu-le astfel să împartăşească soarta tuturor celorlalte popoare neiudaice.

(Serviciul Mondial)

2. Prietenul lui Roosevelt, jidanul Samuel Rosenmann, abuzează de calitatea sa de judecător pentru a pune la cale afaceri murdare

Oriunde au ajuns jidanii să domine situaţia, a apărut şi corupţia şi încă într'o măsură deosebit de mare. Lucrul acesta l-am putut constata atât în Germania din aşa zisă eră democrată de după războiul mondial, cât şi în Franţa lui Léon Blum şi Mandel Rothschild, precum şi în România regelui Carol şi a metresei sale, Madame Lupescu. Lucrurile nu stau altfel nici în Marea Britanie în care iudaismul şi nobilimea britanică, în cea mai mare parte jidovită, sunt stăpânii propriu zişi ai ţării. Nu credem însă că corupţia promovată şi încurajată de jidani să se fi întins în vreo ţară din lume într'o măsură mai mare ca'n Statele Unite. Astfel ne apare ca o ironie a sorţii dacă aflăm că jidanul Samuel Rosenmann, unul dintre prietenii şi sfătuitorii cei mai intimi ai preşedintelui Roosevelt, învestit pe vremuri cu cea mai înaltă funcţie de judecător în statul New-York, a abuzat de calitatea sa de judecător pentru a pune la cale afaceri murdare. Ne putem uşor imagina cum stau lucrurile cu sentinţele judecătoreşti într'o eră în care judele suprem al celui mai de seamă dintre statele federaţiei americane se încumetă fără pic de ruşine să calce legile, numai ca să poată participa el însuşi la o afacere de speculă, şi să poată vârî o provizie grasă în buzunarele sale.

Curtea federală supremă a Statelor Unite, într'un litigiu asupra unui obiect în valoare de 50 până la 70 de milioane de dolari, a rostit o sentinţă zdrobitoare

împrotiva jidanului Samuel Rosenmann, fostul jude suprem al statului New-York. Acest Rosenmann este unul dintre bărbaţii cei mai influenţi în politica Statelor Unite. El este autorul celor mai multe discursuri ale preşedintelui. Alături de câţiva alţi jidani el e considerat ca unul dintre părinţii lui "New Deal", cu care intenţionează Roosevelt să fericească lumea. Ani de zile a lucrat Rosenmann la pregătirea războiului. Curtea federală supremă a constatat cu trei voturi pentru şi două voturi jidoveşti contra că Rosenmann a abuzat de puterea sa de judecator pentru a-i atribui tovarăşului său de rassă Blaustein o sumă de 50 până la 70 de milioane de dolari. Procesul a început în 1937 cu o pâră a lui Blaustein împotriva societăţii Standard-Oil pe care, în calitate de acţionar principal, o acuza de înşelăciune, complot, risipă, neglijenţă şi abuz de încredere. In 1940 Rosenmann a luat în desbatere pâra aceasta şi a ajuns la concluzia că Standard-Oil a neglijat interesele societăţii surori şi că în felul acesta i-a cauzat pagube coacţionarului ei Blaustein. Cum însă această sentinţă era complet vicioasă din punct de vedere juridic şi cum societatea Standard-Oil nu se simţea cu nimic vinovată, a făcut apel împotriva acestei sentinţe. La judecarea apelului, sentinţa a fost anulată de către Curtea Supremă. Majoritatea judecătorilor îl acuză pe Rosenmann de a fi abuzat de funcţiunea sa de judecător pentru încheerea unor afaceri murdare. Cu toată această sentinţă zdrobitoare, Rosenmann continuă să fie personajul cu cea mai mare trecere în Casa Albă şi în tratativele cu Churchill, Roosevelt l-a luat ca expert pentru problemele nouii economii de războiu.

Preşedintele Statelor Unite socoate că poate să-l trateze ca pe un om de onoare şi să-l utilizeze ca sfătuitor intim la însemnate tratative politice pe un judecător jidan care s'a compromis în modul cel mai grav. Atât de mult a scăzut simţul moral până şi'n cercurile conducătoare ale guvernului american! Şi un bărbat ca preşedintele Roosevelt, lipsit de orice noţiune de onoare şi de tact, mai îndrăzneşte să ridice pentru sine şi pentru jidanii săi americani pretenţia de a stăpâni lumea. Popoarele Europei sunt însă sătule de excrocheriile, specula şi spiritul jidovesc afacerist. Ele ar fi foarte bucuroase dacă jidanii ar dispare odată cu totul din Europa şi nu se sinchisesc de faptul că domnul Roosevelt vrea să înalţe corupţia jidovească până la valoarea unei raţiuni de stat.

(Serviciul Mondial)

3. Un consul general al Statelor Unite desvălue planurile lui Roosevelt privitoare la Palestina

Pinkerton, consulul general american din Palestina, a desvăluit de curând planurile întunecate pe care le urmăreşte Roosevelt în Orientul apropiat şi a arătat rolul pe care ar urma să-l joace Palestina în cadrul acestei acţiuni politice. Asociaţia ziariştilor jidani din Palestina, cu sediul în Tel Aviv, a dat de curând în onoarea consulului general american Pinkerton un ceaiu în care acesta a vorbit despre planurile americane privitoare la Palestina. După aceste planuri, Palestina de astăzi sau, dacă va fi posibil, o Palestină cu mult mai mare ar urma să fie ridicată la rangul unui stat jidovesc independent. Pinkerton a declarat că intrarea în războiu a Statelor Unite constitue ultima şi cea mai bună garanţie că acest stat jidovesc va lua fiinţă. Roosevelt însuşi a dat asigurări formale şi precise privitoare la crearea acestui stat jidovesc. Ba, în continuare, consulul general american Pinkerton a declarat că în-

ființarea acestui stat jidovesc constitue chiar unul dintre țelurile de război ale Statelor Unite. Acest stat jidovesc urmează să reprezinte în Orientul apropiat interesele economice și financiare ale Americii, de aceea înființarea sa e tot atât de importantă pentru Statele Unite ca și pentru iudaism.

Astfel consulul general american Pinkerton din Ierusalim a confirmat declarațiile pe care le-a făcut de curând șeful secției politice a agenției jidovești din Ierusalim. Și acesta a declarat că Roosevelt le-a promis șefilor sioniști proeminenți din Statele Unite că va înființa în Palestina statul jidovesc și că pe lângă aceasta și-a luat obligația să realizeze acest plan chiar dacă ar întâmpina oarecare rezistențe britanice.

Aceste declarații ale consulului general american și ale șefului secției politice a agenției jidovești din Ierusalim prezintă un interes deosebit. Mai întâiu ele ne arată că președintele Roosevelt nu e decât un salahor gata să-și pună în cumpănă puterile sale pentru înfăptuirea planurilor iudaismului mondial. El n'a prăbușit poporul american în războiu pentru apărarea intereselor de viață ale acestuia, ci numai pentru a înfăptui planurile megalomane ale jidanilor de dominare mondială. Soldații americani trebue să-și vândă pielea numai pentrucă jidanii din New-York vor să facă din Palestina o puternică cetate a economici și a comerțului jidovesc. Aceasta este voința iudaismului mondial, dar și a salahorului său Roosevelt, care are tupeul de a fixa ca țel de războiu crearea unui stat jidovesc independent, deși acest țel de război nu poate să-i fie poporului american decât cu totul indiferent și lipsit de importanță. Dacă ținem seama de simpatia pe care o nutrește președintele Roosevelt pentru iudaism, atunci nu trebue să ne mai mire faptul că Roosevelt, care vorbește mereu de democrație și de libertatea și egalitatea popoarelor, trece pur și simplu cu vederea faptul că Palestina e locuită mai ales de Arabi și că numai aceștia au acolo dreptul la independență. Ca un credincios sprijinitor al jidanilor în chestia Palestinei, Roosevelt a luat totdeauna poziție pentru jidani și împotriva Arabilor și cu aceasta pentru nedreptate și împotriva dreptății. Cu mult mai interesant e faptul că Roosevelt vrea să-și înfăptuiască planurile sale privitoare la Palestina chiar și împotriva unor eventuale rezistențe britanice. Acest fapt ne arată că iudaismul mondial și-a terminat de-acum socotelile cu Imperiul Britanic. Imperiul Britanic căruia iudaismul mondial îi datorește o mare parte din influența sa dominantă asupra lumii și care a intervenit totdeauna pentru interesele iudaismului, primește astăzi drept mulțumită din partea acestui iudaism o lovitură de copită, după ce și-a făcut datoria prin pornirea războiului — și acesta tot la dorința iudaismului — împotriva Germaniei antiiudaice. Maurul britanic și-a făcut datoria și după ce și-a istovit în mare măsură puterile în cursul războiului, poate de-acum să plece. Iudaismul mondial nu mai trebue să aibă nici o considerare față de prietenul și ocrotitorul său de altă dată. Astăzi Statele Unite au luat asupra lor rolul pe care l-a avut odinioară Imperiul Britanic pentru iudaismul mondial. Acesta își urmărește astăzi politica sa prin Roosevelt și cu ajutorul Statelor Unite. Imperiul Britanic nu mai e decât un element secundar al acestei politicei. Acesta nu mai are nimic de spus. Timpurile în care politica externă a iudaismului mondial și cea a Imperiului Britanic aveau un numitor comun, au trecut pentru totdeauna. Astăzi iudaismul practică propria sa politică mondială. Cu ajutorul Statelor Unite iudaismul încearcă să dea o ultimă și desperată lovitură popoarelor antiiudaice, dar și această ofensivă jidovească se va sfărma de voința de fier a popoarelor neiudaice, tot așa precum și Imperiul britanic, atât de puternic odinioară, și-a istovit acum în cea mai mare parte puterea sa combativă și de aceea e lichidat de iudaism cu un simplu gest.

Cea mai bună dovadă că Marea Britanie se consideră ea însăși cu mult prea slabă pentru a opune vreo rezistență planurilor iudaismului mondial, o aflăm în faptul că însuși Churchill s'a grăbit să le ofere jidanilor Palestina. In tot cazul Churchill credea că va putea masca printr'un asemenea gest slăbiciunea Marei Britanii în fața opiniei publice mondiale. El nu se aștepta ca tricurile sale grosolane să fie atât de curând demascate prin destăinuirile consulului general american și prin limbuția unor proeminenți șefi jidani. Aducem următoarele detalii privitoare la convorbirile lui Churchill cu conducătorii sioniști din America:

"După cum ne informează "Agenzia Stefani" din 6 Ianuarie 1942, Churchill a avut, după întoarcerea sa din Canada la Washington, mai multe convorbiri cu câțiva cunoscuți șefi sioniști din Statele Unite. La aceste convorbiri a participat și Lordul Halifax. In cursul acestor întrevederi s'a pus și chestiunea înființării unui stat jidovesc independent în Palestina. Churchill și-a exprimat părerea că toată Palestina să devie un stat jidovesc autonom. Arabii dispun de destul pământ pentru a se stabili dincolo de hotarele Palestinei. După părerea sa, cel mai bun lucru ar fi de a-i evacua pe toți Arabii din Palestina. Problema Palestinei reprezintă un nod gordian care trebue odată tăiat. Sprijinul pe care jidanii lumii întregi îl dau cauzei britanice se cere a fi răsplătit prin faptul ca această problemă să fie rezolvită în senzul dorit de iudaism.

"Agenzia Stefani" ne asigură că aceste declarații ale lui Churchill au stârnit un mare entusiasm în toate cercurile jidovești ale Statelor Unite și au și fost imediat răspândite în cercuri cât mai largi.

In tot cazul Churchill știe ce le datorează prietenilor săi jidani. El a plecat în Statele Unite pentru a cere ajutor și și-a dat seama prea bine că în America jidovită nu va putea obține nimic pentru sine și pentru Anglia, decât numai dacă-i va avea pe jidanii Americei de partea sa și va putea să le ofere ceva. Cum Imperiul Britanic se găsea și așa în curs de lichidare, nu i-a căzut greu acestui politician să le împlinească vechilor săi prieteni jidani, cărora le datorează la urma urmei toată cariera sa politică, vechea lor dorință de a avea în Palestina un stat jidovesc independent. De sigur că șefii sioniști îl vor fi pus în curent pe premierul englez cu planurile lui Roosevelt, iar Churchill care a întreprins această călătorie în Statele Unite pentrucă avea neapărată nevoe de ajutorul american, s'a și grăbit să preîntimpine dorințele lui Roosevelt și ale iudaismului mondial, oferindu-le jidanilor de bună voe Palestina. Un excroc politic de teapa unui Churchill își bate capul tot atât de puțin ca și democratul potentat Roosevelt cu drepturile garantate în scris ale Arabilor autohtoni. Acestea nu există nici pentru unul, nici pentru celălalt. Nu credem însă că bucuria jidanilor din Statele Unite va fi de lungă durată, deoarece nu e tocmai îndepărtat timpul când își vor da seama că nici Churchill și nici Roosevelt, chiar dacă ar dori cu adevărat, nu vor putea să-și ție promisiunile.

(Serviciul Mondial)

4. Planurile lui Roosevelt privitoare la "Palestina-Mare".

Ultimele informațiuni ce ne vin din Orient constitue o întărire a supoziției că între activitatea semijidanului Bullitt din Orientul apropiat și retragerea trupelor gaulliste din Siria e o strânsă legătură. E anume un lucru de-acum cunoscut că în cursul ședерii sale în Palestina, Bullitt, trimisul special al lui Roosevelt, a stabilit într'o conferență secretă, ținută în Ierusalim, la care pe lângă

comisarul Mac Michael au luat parte şi o serie de şefi zionişti, frontierele pe care, după concepţia iudeo-americană, ar urma să le aibă proectatul "stat independent jidovesc al "Marei Palestine" (Erez Israel). Prin indiscreţia unor jidani au ajuns în Istambul hărţi cu nouile frontiere. Vedem că in aceste hărţi regiunea dela Uran la West de Djebel Drus şi partea de Sud a Libanonului până la revărsarea râului Saharani mai jos de Saida a fost alipită Palestinei.

Că Statele Unite ţin foarte mult să creeze o "Palestină Mare", rezultă şi din faptul că consulul general american din Beirut a înştiinţat guvernul sirian şi cel libanez că guvernul USA încă nu poate recunoaşte independenţa Siriei şi a Libanului. Acest refuz al guvernului Statelor Unite constitue o confirmare a faptului că Washington le-a făcut jidanilor anumite concesii privitoare la înfiinţarea în Palestina a unui stat jidovesc independent şi că acest stat urmează să cuprindă şi teritorii care îi aparţin astăzi Libanului.

Această ştire a deslânţuit în Beirut şi Damasc o profundă indignare.

Vedem aşadară că iudaismul mondial s'a făcut luntre şi punte ca să realizeze cu ajutorul lui Roosevelt şi al lui Churchill "Marea Palestină". Că elaborarea acestor planuri jidoveşti s'a făcut şi cu concursul lui Churchill, lucrul acesta ni-l atestă o informaţie dată în Stockholm, în ziua de 9 Februarie 1942, de către agenţia "Reuter". Potrivit acesteia general-majorul Sir Edward Louis Spears a fost numit ambasador britanic în statele fictive Siria şi Libanon, pe care le-a răpit Anglia dela Franţa, aliata sa de până mai ieri. Acestui ambasador i s'au conferit puteri discreţionare şi în acelaşi timp a fost numit membru în consiliul de războiu al Orientului de mijloc.

Această informaţie îi va interesa în deosebi pe Arabi, deoarece Sir Edward Spears se numeşte de fapt Speyer — şi e jidan. Ea nu ne desvălue numai legătura strânsă dintre Imperiul Britanic şi iudaism, ci ne arată înainte de toate că Statele Unite au şi început să le facă diferite concesii zioniştilor care pe lângă Palestina mai cer acum şi Siria. Jidanul Speyer are misiunea de a face toate pregătirile necesare pentru această acţiune. In această ordine de idei e bine să se ştie că jidanul Spears a fost acela care de ani de zile ca agent al Secret Service-ului l-a întreţinut pe trădătorul de Gaulle cu bani englezeşti şi l-a făcut astfel pe acesta să se puie în serviciul Angliei şi al iudaismului. Acest exemplu ne arată încă odată tactica politică de care se foloseşte iudaismul pentru a-şi întinde în toate părţile firele sale întunecate. De Gaulle luptă astăzi pentru iudaism în aceeaşi măsură ca şi Churchill şi Roosevelt. Fiecare dintre aceştia credea că e un factor activ şi hotărîtor în determinarea evenimentelor politice, pe când de fapt el n'a fost şi nu este decât o unealtă în mâna iudaismului. Pe deasupra tuturora însă stă jidanul Spears şi înoadă cu Bullitt şi cu alţi şefi jidani firele ascunse şi făureşte planurile capabile să ducă la înfăptuirea ţelurilor iudaismului mondial.

Lupta decisivă pe care poporul german şi aliaţii săi o poartă împotriva iudaismului mondial va sfârma însă definitiv şi aceste planuri jidoveşti.

(Serviciul Mondial)

5. Jidanii în diplomaţia americană

După cum rezultă din anuarul "Jüdisches Jahrbuch für 1942" din Philadelphia, zece dintre ambasadorii Statelor Unite şi cinci dintre miniştrii săi plenipotenţiari sunt jidani. Această constatare ne arată din nou că Statele Unite de astăzi nu sunt altceva decât o ţară condusă de jidani şi reprezentată de jidani

în relaţile sale cu celelalte ţări. Dar aceste date ale anuarului "Jüdisches Jahrbuch" ne mai arată cât se poate de clar că în Statele Unite nu există o politică şi o diplomaţie americană, ci numai una jidovească. Niciodată nu s'au preocupat jidanii de interesele poporului american, ci ei s'au folosit totdeauna şi fără scrupule de vaza şi puterea statului american numai pentru a urmări şi înfăptui ţelurile politicei lor mondiale. Faptul că zece ambasadori şi cinci miniştri plenipotenţiari jidani reprezintă astăzi interesele Statelor Unite în străinătate constitue cea mai bună dovadă că Statele Unite înţeleg să urmeze întocmai şi'n diplomaţie tradiţia lor jidovească, deoarece şi'n trecutul acestui stat jidanii au izbutit să ocupe totdeauna importante posturi de ambasadori şi miniştri plenipotenţiari. Ziarul francez "Gringoire" din 2 Ianuarie 1942 publică sub titlul "Pentru înţelegerea politicei externe americane" (Pour comprendre la politique exterieure americaine") următoarea listă de diplomaţi jidani în serviciul Statelor Unite:

Salomon Hirsch, ambasador în Constantinopol (1889—1892),

Oskar-Salomon Strauss, avocat şi mare comerciant, ambasador în Constantinopol (1887, 1897—1900, 1909—1911),

Henry Morgenthau senior, avocat şi bancher, ambasador în Constantinopol (1913—1916),

Abraham Elkus, rabin, ambasador în Constantinopol (1916—1919),

Ira Nellson Morris, ambasador în Berlin (1914—1922),

J. G. A. Leishmann, ambasador în Berlin (1911—1913),

Lewis Einstein, din 1903 secretar de Legaţie în Paris, apoi în Londra, Constantinopol şi Sofia, în 1921—1930 ministru plenipotenţiar în Praga,

David Kaufman, ministru plenipotenţiar în Bolivia (1928—1930), apoi 1930 şi 1931 în Siam,

Joseph-Saul Kornfeld, rabin, ministru plenipotenţiar în Iran (1922—1925),

Leo-R. Sack, ziarist, ministru plenipotenţiar în Costarica (1933),

Hermann Bernstein, ziarist, ministru plenipotenţiar în Albania (1930—1934),

Abraham Ratshesky, bancher, ministru plenipotenţiar în Praga (1930—1932),

Sol. Bloom, preşedintele comisiunii pentru afacerile străine în Senat, a solicitat în 1933 postul de ambasador în Varşovia,

Joseph Davies, avocat, ambasador în Moscova (1936—1938),

I. Isidor Strauss, mare comerciant, ambasador în Paris (1933—1936),

William Bullitt, semijidan, (mama jidaucă), reprezentantul băncii Kuhn, Loeb & Co., ambasador în Moscova (1933—1936), apoi între 1936—1940 în Paris,

Laurence-A. Steinhardt, avocat, ministru plenipotenţiar în Moscova şi acum în Turcia.

Această listă ne arată cât de jidovită era de-acum diplomaţia americană la începutul acestui secol. Semnificativ e faptul că'n lista aceasta sunt şi doi rabini, care camuflaţi ca diplomaţi americani, au avut de bună seamă rolul de a îndeplini o anumită misiune pentru iudaismul mondial. Ne putem imagina prea bine care a fost câmpul de activitate şi raza de acţiune a acestor diplomaţi iudeo-americani, dacă ne gândim bunăoară la rolul nefast pe care l-a jucat semijidanul Bullitt în calitatea sa de ambasador american în Paris, la deslânţuirea actualului războiu şi tot aşa la rolul dubios al jidanului Steinhardt, care înţelege să abuzeze de

calitatea sa de ambasador american în Turcia, căutând să aducă Dardanelele în mânile jidanilor sovietici şi să practice astfel nu o politică americană ci una care să corespundă ţelurilor politicei mondiale jidoveşti.

Toate popoarele neiudaice însă vor fi în măsură să vadă în acest exemplu al Statelor Unite în ce situaţie ajunge un popor şi o ţară care se lasă dominată de jidani.

(Serviciul Mondial)

6. Misiunea jidanului Steinhardt în Ancara

E un fapt bine cunoscut că preşedintele Roosevelt, ministrul de externe al iudaismului mondial, l-a numit pe jidanul Steinhardt ca ambasador al Statelor Unite în Ancara. Jidanul Steinhardt, care e un mare prieten al bolşevismului, a fost mai înainte ambasador al Statelor Unite în Moscova. Unul dintre ţelurile cele mai de seamă pe care le urmăreşte Uniunea Sovietelor în acest război e cucerirea Dardanelelor, deoarece acestea ar putea să-i deschidă flotei sovietice ieşirea din Marea Neagră şi trecerea ei în Marea Mediterană. Politica bolşevicilor urmează în această privinţă întocmai politica lui Petru cel Mare. Având sprijinul jidovitului guvern american, jidanii Uniunii Sovietelor exploatează pentru planurile lor egoiste critica situaţie militară în care se găseşte Anglia. Până acum politica engleză refuza să lase Dardanelele în seama bolşevicilor, deoarece aceasta ar aduce după sine o slăbire a poziţii-lor engleze în Marea Mediterană şi'n Orientul apropiat. Astăzi însă Anglia se află în toate aceste regiuni într'o situaţie desperată şi are urgentă nevoe de ajutorul bolşevicilor. Sprijiniţi fiind de politicenii jidani ai Statelor Unite, jidanii sovietelor caută să-i convingă pe Englezi că Uniunii Sovietelor i-ar cădea uşor să vie în ajutorul Englezilor în Marea Mediterană, dacă ar fi în posesiunea Dardanelelor. Şi cum Anglia are nevoe cu orice preţ de un ajutor, sub presiunea evenimentelor ea e gata să se împace cu gândul ca Dardanelele să treacă în posesiunea sovietică. Aceasta înseamnă că jidanilor sovietici să li se dea toată libertatea de a se folosi de diferite şiretlicuri pentru a ajunge la sfârşit în stăpânirea Dardanelelor. E prea bine cunoscut tricul de care obişnuesc să se folosească jidanii sovietici în asemenea împrejurări pentru a-şi ajunge scopul. E acelaşi tric cu care au izbutit să aducă la vremea sa sub cnutul lor Lituania, Letonia şi Estonia. Cu privire la Dardanele, el va începe cu pretenţia de a obţine trecere liberă pentru vapoarele de război ale Sovietelor, va fi apoi lărgit prin cererea de a stabili acolo un punct de sprijin, pentru a termina apoi cu o anexare integrală.

In această ordine de idei, numirea jidanului şi a filo-comunistului Steinhardt ca ambasador al Statelor Unite în Ancara ne apare într'o lumină cu totul nouă. Ce are de gând să întreprindă şi ce misiune are de îndeplinit acest Steinhardt în Ancara? Dedesubturile numirii jidanului Steinhardt ca ambasador al Statelor Unite în Turcia ni le desvălue ziarul "Capitala" din Bucureşti într'un articol cu titlul "Dela Moscova la Ancara — marşul rabinilor".

Acest ziar constată că jidanul Steinhardt întruneşte în persoana sa atât calitatea de plenipotenţiar al iudaismului cât şi de reprezentant al lui Roosevelt. Misiunea sa este de a adormi vigilenţa poporului turc şi de a întreprinde o acţiune de liniştire a guvernului turc, în timp ce Uniunea Sovietelor ar urma să ia ultimile măsuri pentru a înfăptui testamentul lui Petru cel Mare şi a ocupa Bosforul şi Dardanelele.

Ziarul bucureştian avertizează că acestui jidan filo-cumunist nu-i va cădea greu sa mascheze prin promisiuni şi asigurări formale intenţiile agresive ale Moscovei, încurajate de Londra şi Washington.

"Capitala" ne aminteşte că încă la începutul războiului mondial a fost numit ca ambasador al Statelor Unite în Constantinopol jidanul Henry Morgenthau senior. Iar urmaşul său pe malul Bosforului, un oarecare Elkus, nu numai c'a fost jidan pur şi simplu, dar a fost chiar rabin.

Acest sistem de a numi jidani în funcţiuni atât de însemnate, a trezit încă pe atunci o amărăciune destul de pronunţată — continuă ziarul bucureştian — şi constitue astăzi cea mai bună dovadă nu numai a intenţiei de a distruge Turcia, dar şi a sprijinului pe care guvernele din Washington, Londra şi Moscova îl dau planurilor de dominaţie ale lui Israel.

Aşadară iudaismul mondial intenţionează acum să deschidă bolşevismului porţile Turciei, deoarece această ţară formează un foarte bun punct de plecare pentru bolşevizarea spaţiului Sud-Est european şi a Orientului apropiat. Cum Anthony Eden, prin pactul pe care l-a încheiat la Moscova, ca plenipotenţiar al guvernului englez, a consimţit ca jidanii sovietici să bolşevizeze întregul spaţiu al Europei centrale, iudaismul mondial socoate acum c'a sosit momentul să se poată apropia tot mai mult de ţelul urmărit de a supune toată Europa dominaţiei bolşevismului jidovesc.

(Serviciul Mondial)

7. Sir Archibald Sinclair, ministrul britanic al aerului, recunoaşte că Anglia luptă numai pentru iudaismul mondial

De un timp încoace membri ai guvernului britanic iau tot mai adesea parte la festivităţi jidoveşti şi ţin cu această ocazie discursuri oficiale. Astfel guvernul britanic ţine să arate, pe faţă cât de strânsă şi solidă e legătura sa cu iudaismul mondial. Dela intrarea Statelor Unite în război, guvernul britanic înţelege să accentueze tot mai adesea această legătură de prietenie absolută cu jidanii. Guvernul britanic vrea să câştige astfel simpatia jidanilor americani, deoarece a observat că aceştia practică cu ajutorul lui Roosevelt o politică de exploatare a Angliei în folosul Statelor Unite. In goana aceasta după prietenia iudaismului mondial, guvernul englez a fost pus în întregime în umbră, dela intrarea Statelor Unite în război. El a împlinit ţelul care i s'a fixat de către jidani, de a deslănţui războiul împotriva Germaniei antiiudaice. In cursul acestor doi ani de război, Marea Britanie a fost nevoită să aducă jerfe de sânge atât de grele şi să sufere înfrângeri atât de zdrobitoare, încât a trebuit să cedeze Statelor Unite comanda supremă a popoarelor care luptă împotriva Puterilor Axei, deoarece Statele Unite, prin faptul că n'au intrat de mult în război nu sunt încă istovite şi au astfel o întâetate remarcabilă faţă de Marea Britanie care sângerează din atâtea răni. Iudaismul mondial se sprijină astăzi pe Statele Unite şi guvernul englez se vede în situaţia penibilă de a arăta mereu în mod public cât de strânse sunt legăturile sale cu jidanii şi să le amintească acestora ce datoresc ei Angliei şi că la urma urmei tot Anglia a fost cea dintâi putere care a luptat pentru cauza iudaismului mondial şi mai luptă şi astăzi. Aceasta este teza pe care o desvoltă în discursurile lor membrii guvernului britanic la festivităţile jidoveşti.

Astfel bunăoară, după cum ne informează "Manchester Guardian" din 26 Ianuarie 1942, Sir Archibald Sinclair, ministrul britanic al aerului, a luat

parte de curând la congresul anual al asociaţiei zioniste din Marea Britanie şi Irlanda. La acest congres Sir Archibald Sinclair a ţinut şi un discurs în care a spus următoarele despre ţelurile de război care le sunt comune Englezilor şi Iudeilor:

"Astăzi mai mult ca oricând soarta iudaismului mondial e în întregime dependentă de victoria popoarelor "iubitoare de libertate"."

(Sir Archibald Sinclair, Air Minister, told the annual conference of the Zionist Federation of Great Britain and Ireland in London yesterday: "Now more than ever the fortune of world Jewry stands or falls with the victory of the causes of freedom-loving peoples everywhere.")

Prin aceste cuvinte, ministrul britanic al aerului recunoaşte în faţa opiniei publice mondiale că guvernul englez poartă războiu numai în interesul iudaismului mondial, că aşadară fiecare Englez ca şi fiecare soldat care luptă împotriva Puterilor Axei şi a aliaţilor lor trebue să-şi rişte viaţa pentru a sigura viitorul iudaismului mondial.

Că jidanii nu văd în Englezi şi'n toate celelalte ţări care se războiesc cu Puterile Axei altceva decât nişte unelte oarbe în slujba intereselor lor, lucrul acesta rezultă dintr'un discurs al jidanului Paul Godman, care, în calitatea sa de preşedinte al comisiunii politice a asociaţiei zioniste din Marea Britanie şi Irlanda, a declarat următoarele, la acelaşi congres anual de care a fost vorba mai sus:

"Restabilirea poziţiei economice jidoveşti pe continentul european ca şi colonizarea întregii Palestine cu jidani trebue să constitue ţelurile de război ale guvernului britanic şi ale puterilor aliate."

E cât se poate de clar. Această pretenţie jidovească ar trebui să fie pentru guvernul englez fără doar şi poate un ordin şi aceasta înseamnă că Anglia va respecta în tot cazul aceste ţeluri de războiu ale iudaismului în cazul unei biruinţi anglo-americane-sovietice şi le va şi înfăptui. Cu aceasta însă ajungem din nou la concluzia că războiul pus la cale de către iudaismul mondial e purtat de către Anglia, Statele Unite şi Uniunea Sovietelor numai în interesul şi pentru interesele iudaismului mondial. S'ar cuveni ca mai ales poporul englez şi cel american să devie conştiente de lucrul aceasta.

(Serviciul Mondial)

8. Sfârşitul unui trădător de ţară

Semfoficiosul ungar "Függetlenség" ne-a adus, în numărul său din 8 Iunie 1940, ştirea că Tibor de Eckhardt, conducătorul de odinioară al "Ungurilor care se deşteaptă" şi unul dintre precursorii partidului rassist, a făcut într'o sinagogă din New York, înaintea unui consiliu de cinci sute de membri ai templului "Lumină Nouă", o declaraţie asupra trecutului său politic şi asupra atitudinii sale din trecut cu deosebire faţă de iudaism.

N'ar avea nici un senz să ne mai ocupăm cu acest personaj lipsit de caracter şi înfierat ca trădător de ţară, dacă tocmai cazul său n'ar constitui un exemplu clasic al uneltirilor acelei clici de emigranţi care încearcă astăzi să se erijeze în campioni ai libertăţii patriei trădată de ei, pe când în realitate ei nu sunt altceva decât nişte unelte oarbe în solda iudaismului mondial, care ar vrea să-şi mascheze cu uşurinţă planurile-i diabolice, prin agitaţia acestor "Unguri", „Germani", "Belgieni", "Olandezi", "Norvegieni", "Cehi", etc.

Tibor de Eckhardt a dat deci seama rabinilor din New-York de trecutul său îndoelnic. Cu această ocazie dânsul a trecut sub tăcere totul ce credea că l-ar putea compromite în ochii rabinilor şi aparţinea de-acum unui trecut mai îndepărtat. Unde însă i s'a părut că această atitudine e prea riscată din cauza evidenţei faptelor, acolo nu s'a ruşinat să prezinte manifestările şi măsurile sale antisemite ca nesincere şi chiar simulate. Astfel el a declarat printre altele că în calitatea sa de preşedinte al "Ungurilor care se deşteaptă" a denunţat poliţiei propria sa asociaţie, deoarece aceasta a pus odată la cale o acţiune antisemită. A trecut însă sub tăcere timpul în care, în calitate de şef al presei, a dispus ca toate ziarele jidoveşti să fie aruncate afară din tren şi arse. Tot aşa n'a amintit nimic nici de articolele de gazetă publicate în anul 1925, în care afirma că sistemul de guvernământ al Statelor-Unite e de fapt o dictatură a marei finanţe jidoveşti, sprijinită de "un parlamentarism al bunului plac".

In expunerea sa făcută în faţa rabinilor a mai afirmat că a luptat totdeauna pentru democraţie şi împotriva naţional-socialismului. In situaţia în care se găsea i-a prins bine faptul că auditorii săi n'au avut la îndemână articolul pe care l-a publicat în ziua de 2 Februarie 1933, deci trei zile după cucerirea puterii de către Adolf Hitler. Pe atunci Tibor Eckhardt sărbătoria în cuvinte entuziaste biruinţa national-socialismului. Iată ce scria el bunăoară în acel articol:

"Câştigul şi omul erau în plin războiu. Setea de câştig l-a adus pe cetăţeanul german, pe muncitor şi mai ales pe tineretul orăşenesc la marginea prăpastiei. De ani de zile durează în Germania lupta pe viaţă şi pe moarte dintre sânge şi aur şi luni a biruit însfârşit sângele. Un nour întunecat care ameninţa Europa, se împrăştie. Dacă n'ar fi biruit Hitler, atunci mai curând sau mai târziu ar fi înviat Lenin din mausoleul său din Moscova şi şi-ar fi făcut, prin Brandenburger Tor, intrarea sa triumfală în inima Europei. Cancelariatul lui Hitler înseamnă pentru Germania începutul unei epoci noui".

E aproape de mintea oricui că amintirea acestei faze a şoviţelnicilor sale atitudini politice îi este cât se poate de neplăcută lui Eckhardt. Căci dacă ar vrea să-şi înfăptuiască planurile sale de-acum, ar avea de luptat împotriva concurenţei puternice a acelora care şi-au manifestat totdeauna ideile lor democrate şi francmasonice. Planul de a trece în tabăra duşmanilor l-a avut Eckhardt încă din Martie 1941, când a plecat prin Cairo şi Kapstadt la New-York, sub pretextul de a ţine trează conştiinţa naţională a Ungurilor din USA şi de a combate influenţa antiungară a clicei cehe din tabăra lui Beneş Imediat după sosirea sa a înfiinţat o "mişcare a Ungariei independente" şi un "comitet executiv" a cărui preşedinţie a luat-o el şi "a lansat" un "manifest" către Ungurii din "ţările libere".

De bună seamă că vrea să apară ca cel mai indicat să ocupe postul pe care iudaismul mondial intenţionează să-l creeze în Sud-Estul Europei, după victoria pe care speră s'o câştige asupra Germaniei şi a Puterilor Axei. Eckhardt caută acum cu tot dinadinsul să obţie întâetatea pe care într'o asemenea eventualitate o are fără îndoeală Beneş. Probabil însă că e nevoit să lupte împotriva unei concurenţe pur jidoveşti.

Căci potrivit unei alte informaţii, care ne vine din Cleveland cu data de Sept. 1941, în acel oraş s'a constituit, sub titlul de "American Federation of Democratic Hungarians", un grup ungaro-american, "orientat spre stânga". Adunarea de constituire s'a ţinut sub preşedinţia lui Rustem Vámbéri. La această adunare au participat printre alţii: Paul Kéri, Emil Lengyel, Ladislaus Fényes, Oskar Jászi, Alexander Vincze, Johann Terebesi. Toţi aceştia sunt jidani. Declaraţia votată de către această adunare ne arată clar care e scopul urmărit de iudaism în Sud-Estul Europei: "Eliberarea" poporului ungar de sub conducerea

sa "fascistă" de astăzi şi colaborarea cu guvernele din străinătate ale tuturor ţărilor dunărene în scopul formării unei uniuni a statelor dunărene. Adunarea a trimis şi câte o telegramă omagială lui Roosevelt şi Beneş, precum şi trădătorului de ţară Michael Károlyi.

Vedem aşadară că lui Eckhardt nu-i va cădea uşor să-şi înfăptuiască planurile sale ambiţioase: de a deveni — însfârşit — odată un "mare om".

Multe etape a parcurs el până acum în drumul său lipsit de caracter. Odinioară a fost vice preşedinte al Ligii revizioniste ungare şi "luptător pasionat" împotriva bolşevismului în timpul contra-revoluţiei naţionale. A mai fost "prieten" al adevăratului duşman al jidanilor, Julius de Gömbös, împotriva căruia însă, după numirea acestuia ca ministru-preşedinte, a dus o puternică campanie de intrigă şi pe care l-a provocat chiar odată la duel. Mai târziu s'a apropiat de cercurile iudeo-liberale ale Ungariei ca şi de cele reacţionare şi a fost însfârşit un oaspe binevenit în casa lui Otto de Habsburg. Astăzi îşi completează el profilul caracterului său şovăitor — asupra căruia însă istoria nu va şovăi să-şi dea verdictul ei definitiv — prin aceea că pentru a se pune bine cu mai "marii" democraţiei, face mărturisiri politice în faţa celor mai deochiaţi reprezentanţi ai iudaismului mondial, ai rabinilor New-Yorkului.

E posibilă o şi mai adâncă prăbuşire morală ca a acestui abject trădător de ţară? Prin lipsa sa totală de caracter, Tibor de Eckhardt şi-a rostit de mult judecata asupra sa însuşi. A mai fost nevoie şi de această înjosire fără precedent din faţa consiliului celor cinci sute de rabini, pentru ca nici o latură a urâtului său caracter să nu rămâie ascunsă.

Sau de pomeneşti că n'a ajuns încă la ultimele sale posibilităţi de acţiune! Poate că după prăbuşirea inevitabilă a frontului iudeo-plutocrato-bolşevic, îndreptat împotriva Puterilor Axei, acesta va îndrăzni să apară iarăşi în faţa lumii şi să declare că n'a fost niciodată prieten al jidanilor, că a disprefuit totdeauna democraţia şi a plecat numai de aceea în Statele-Unite, pentruca părtaş al "coloanei a cincia" să lucreze pentru biruinţa Puterilor Axei?

Deşi cunoaştem prea bine trecutul său politic, totuşi n'am putea garanta că cameleonul Tibor de Eckhardt nu se va folosi şi de acest mijloc. Dar putem aştepta în linişte desfăşurarea evenimentelor!

(Serviciul Mondial)

9. Mezuzele jidoveşti, talisman pentru Englezi

Ziarul jidovesc "Judisk Krönika" din Stockholm aduce în numărul său 8/1941, sub rubrica "Din lumea largă" următoarea informaţie:

"In urma unui atac aerian asupra oraşului Glasgow a fost distrusă de curând o casă, cu care ocazie au fost omorîte şi rănite mai multe persoane. Numai o familie jidovească cu numele de Katz s'a ales numai cu spaima. Echipele de salvare au aflat un tub de tinichea pe care era imprimată o inscripţie curioasă. Acest tub a fost cercetat cu cea mai mare atenţie de către comandamentul echipelor de salvare. S'a constatat cu această ocazie că e vorba de o mezuză şi nici decum de un instrument al coloanei a cincia. Intâmplarea aceasta a stârnit multă vâlvă în tot oraşul şi multe familii englezeşti şi-au dat atunci seama de importanţa mezuzei. Urmarea acestei întâmplări a fost că o mulţime de oameni au început să cumpere mezuze, încât în ziua următoare erau de-acum vândute şi a fost nevoie să se comande altele din Londra."

Aceasta este informaţia ziarului jidovesc "Judisk Krönika". Mezuza e un cuvânt ebraic şi înseamnă de fapt "uscior". Mezuzele sunt inscripţii jidoveşti care se găsesc scrise pe un pergament şi puse într'un cilindru de metal. Mezuza e fixată la intrările locuinţelor jidoveşti şi anume pe usciorul drept dela intrare. La intrarea în cameră, jidanii ating mezuza cu un deget. In lumea credinţelor jidoveşti, care se bazează pe o superstiţie mistică, mezuza are importanţa unui talisman. Cercurile jidoveşti socot că dacă familia Katz din Glasgow a rămas cruţată de bombele germane, faptul acesta se datoreşte şi prezenţei mezuzei aducătoare de noroc din casa jidanului.

E semnificativ pentru atitudinea Englezilor şi pentru penetraţia lor cu spirit jidovesc că şi-au însuşit imediat această superstiţie jidovească şi şi-au achiziţionat mezuze în bună speranţă că vor fi de-acum feriţi de atacurile aeriene ale Germanilor. Oricât de ridicolă e în fond această întâmplare, ea ne arată totuşi măsura în care spiritul jidovesc, fiinţa jidovească şi în genere tot ce aparţine cercului de reprezentări jidoveşti, a isbutit să se încuibeze, în curs de secole, în sufletul poporului englez. Nu înzădar e Anglia statul de protegure tradiţională a jidanilor, şi nu înzădar o mare parte a poporului englez trăeşte în credinţa că-şi trage originea din cel jidovesc. Iudaismul şi anglicismul constitue astăzi şi o unitate spirituală îndreptată împotriva libertăţii popoarelor. Jidanii Glasgowului însă au mai făcut o afacere bună cu vinderea mezuzelor lor, pe când populaţia engleză s'a mai făcut odată de râs în faţa opiniei publice mondiale. Se adevereşte şi aici vechiul proverb: "Cel ce păgubeşte nu trebue să se mai îngrijească şi de batjocură".

(Serviciul Mondial)

10. O nouă legiferare antiiudaică în România

Un decret-lege al Mareşalului Antonescu, Conducătorul Statului Român, hotăreşte înfiinţarea pe ziua de 17 Decembrie 1941 a unei "Centrale a jidanilor" în locul "Uniunii comunităţilor evreeşti din România". Această "Centrală" a jidanilor e singura îndreptăţită să reprezinte interesele colective ale jidanilor din România. Ei îi sunt subordonate toate comunităţile jidoveşti şi în genere toate societăţile jidoveşti. Un alt decret-lege îi obligă pe toţi locuitorii jidani ai ţării, indiferent de cetăţenia lor, să se prezinte la secţia cea mai apropiată a centralei jidanilor din România şi să completeze până la data de 20 Februarie 1942 o foaie de recenzământ pentru locuitorii având sânge jidovesc. Foaia aceasta cuprinde şi o definiţie a noţiunii de jidan, arătând precis cine contează ca jidan. Vor completa această foaie de recenzământ toţi aceia care au amândoi sau unul din părinţi sau măcar unul din bunici din partea tatălui sau a mamei de sânge jidovesc. Cei care au numai unul din bunici de sânge jidovesc nu vor mai înainta foaia de recenzământ la Centrala jidanilor, ci la Comisariatul de poliţie respectiv. Sunt consideraţi părinţi şi bunici de sânge jidovesc aceia care aparţin sau au aparţinut odată religiei mozaice sau sunt sau au fost încrişi vreodată la o comunitate israelită.

Prin înfiinţarea acestei Centrale a jidanilor, Guvernul Român şi-a creat un foarte bun instrument de control asupra jidanilor din ţară.

Această măsură formează o nouă şi importantă etapă în drumul rezolvării definitive a problemei jidoveşti din România.

(Serviciul Mondial)

11. Noui măsuri pentru îndepărtarea jidanilor din viața economică a Bulgariei

O hotărîre a Consiliului de miniștri bulgar interzice persoanelor de origine etnică jidovească de a avea dreptul de proprietate, arendare sau administrare asupra minelor și carierelor de piatră. Proprietarii și administratorii jidani de până acuma sunt obligați ca în timp de trei luni să lichideze întreprinderile lor și să le predea cetățenilor de origine etnică bulgară sau unor societăți care lucrează cu capital bulgar.

Astfel și Bulgaria înțelege să ia rând pe rând o serie de măsuri legale pentru îndepărtarea jidanilor din viața sa economică. Noua orânduire a Europei și eliminarea jidanilor depe continentul nostru se înfăptuește treptat și după un plan bine stabilit. In anul 1942 popoarele Europei vor mai face un foarte important pas înainte în problema eliminării jidanilor. In anul acesta va răzbate tot mai mult convingerea că jidanii care au înscenat acest nou război pentru a-și aservi în întregime popoarele neiudaice, nu mai au ce căuta în Europa.

(Serviciul Mondial)

12. Disolvarea organizațiilor jidovești și a celor internaționale în Bulgaria

Consiliul de miniștri bulgar a hotărît, pe baza legii pentru apărarea națiunii, disolvarea unui mare număr de asociații jidovești și a tuturor celor internaționale și pacifice din Bulgaria. Printre asociațiile disolvate se găsesc mai multe loje francmasonice, șapte asociații jidovești și douăzeci de asociații internaționale, printre care: Rotary-Clubul Bulgariei, Liga pentru menținerea păcii și Asociația pritenilor păcii. Toate organizațiile au fost nevoite să-și sisteze de un timp încoace orice activitate. Averea asociațiilor disolvate a fost confiscată în folosul statului.

Cu disovarea acestor organizații jidovești, internaționale și iudeo-pacifice, Bulgaria a făcut un important pas în direcția pacificării sale interne. Asociațiile amintite au fost un focar de agitații îndreptate împotriva statului bulgar, căci ele au stat la dispoziția propagandei iudeo-engleze și iudeo-sovietice, care a încercat mereu să semene neliniștea în sufletul poporului bulgar, prin răspândirea de minciuni și prin propaganda de șoapte. Printr'o măsură radicală, Guvernul Bulgar a suprimat acum odată pentru totdeauna acest focar de infecție.

(Serviciul Mondial)

13. Presa elvețiană continuă să stea în serviciul propagandei Uniunii Sovietice

Am atras de mai multe ori atenția asupra faptului că odată cu începerea luptei decisive a Europei împotriva Uniunii Sovietelor, cele mai de seamă și mai citite ziare elvețiene s'au dat de partea bolșevismului jidovesc. Ele își dau toată silința ca să prezinte poporului elvețian, în culori cât mai simpatice, statul asasinilor roșii. Aceste ziare prezintă lucrurile în așa fel, ca și când bolșevismul jidovesc ar fi țarismul rusesc de altădată, înălțat însă până la

nivelul eroismului și a unei forme de organizare care a atins culmea perfecțiunii, eliberat de soviete de toată murdăria sa și ridicat la o formă ideală de stat. De aceea presa elvețiană nici nu vorbește despre soviete sau despre bolșevici, ci ea vorbește numai despre Ruși și poporul rus. La fel nu amintește nimic de comunismul jidovesc, ci numai de naționalismul rusesc. Tot așa trece cu totul sub tăcere asasinările în massă, executate de călăii iudeo-bolșevici, precum nu suflă un cuvânt despre prigoana și exploatarea unică în toată istoria omenirii a popoarelor sovietice de către comisarii sovietici, ci ea se încumetă să prezinte cetățenilor elvețieni imaginea încântatoare a unui stat naționalist rus, perfect unitar și bine închegat, ai cărui cetățeni, animați de cel mai desăvârșit curaj și de cel mai nobil spirit de jertfă, înțeleg să se jertfească pentru libertatea țării lor. Presa elvețiană are tupeul de a crede că prin asemenea articole stupide și care se găsesc în completă contrazicere cu adevărul, să poată impresiona poporul elvețian. Lanțul neîntrerupt de crime și asasinări în massă a iudeo-bolșevicilor, care au fost comise timp de aproape douăzeci de ani de către despoții din Cremlin, constitue în fața întregii opinii publice mondiale un document prea clar decât ca niște biete articole de gazetă să le poata anihila. Ziariștii elvețieni care elaborează asemenea articole de simpatie pentru soviete, nu cred ei înșiși în scrisul lor, dar presa lor stă în solda propagandei iudeo-bolșevice, ceea ce constitue o suficientă explicație a porniri lor împotriva Puterilor Axei și a simpatiei ce o nutresc pentru Uniunea Sovietelor. Astfel înțelegem dece presa aceasta înalță imnuri de laudă la adresa asasinilor bolșevici. Propaganda iudeo-britanică încearcă mai ales prin intermediul filmului sovietic, al cărui caracter e în întregime tendențios, să câștige sufletul poporului elvețian și să-i dea acestuia, cu ajutorul presei elvețiene, o imagine cu totul greșită despre oamenii și stările din Uniunea Sovietelor, pentru ca astfel să poată infiltra mai ușor ideile bolșevice în sufletul poporului elvețian. In această privință presa elvețiană nu se dă în lături dela nici o minciună și dela nici o propagandă de prost gust.

Astfel bunăoară "National-Zeitung" din Basel, nr. 51 din 31 Ianuarie/1 Februarie 1942 face propagandă pentru filmul sovietic "Suworow", într'un timp în care celelalte popoare ale Europei își varsă sângele soldaților lor pentru a apăra continentul nostru de năvala bestiilor roșii, dresate de soviete. Articolul amintit din ziarul "National-Zeitung" se încumetă să compare filmul iudeo-bolșevic "Suworow" cu filmele germane "Fridericus Rex". Firește că autorul acestui articol de propagandă iudeo-anglo-sovietică ajunge la concluzia că filmul "Suworow" e cu mult mai bun decât toate filmele "Fridericus Rex" la un loc, căci precum afirmă autorul textual "aici se cască marea prăpastie dintre acest film de război, de mare actualitate, în care personagiile poartă numai ca din întâmplare costumele secolului al 18-lea — și istoriile artificiale ale casei Ufa. Aici e vorba de anemice prezentări istorice, teatru, protagoniști și joc; dincolo e vorba de Rușii din 1941, așadară de astăzi, a căror pregătire militară și elan de luptă se exprimă în marile exemple ale trecutului."

Autorul socoate să poată trezi simpatia poporului elvețian pentru Soviete cu asemenea fraze neroade și care stau în directă contradicție cu realitatea. Dar imnul său de laudă pentru Soviete mai continuă în felul următor:

"Suworow" constitue cea mai bună dovadă că filmul rus n'a pierdut nimic din calitățile și particularitățile sale. Trecerea sa din sfera socială și umană în cea națională corespunde imaginii pe care trebue să ne-o facem despre Rusia de astăzi și tocmai acest puternic mouvement national, a cărui existență n'a fost poate recunoscută înainte de izbucnirea războiului, dar care l-a surprins

şi pe adversar, se exprimă cu deosebit elan în acest film pe care trebue să-l înţelegem prin prizma unui prezent care nu-i favorabil unui socialism pacific."

După acest imn de laudă autorul ajunge însfârşit să ne vorbească şi despre scopul adevărat pe care-l urmăreşte cu articolul său. El adaogă:

"Dorim cu tot dinadinsul ca acest film să ruleze în Basel."

I-am fi recunoscători autorului, dacă ne-ar spune cine sunt aceşti "noi", care doresc atât de mult să li se arate în Basel un film sovietic care de altmintrelea a şi rulat de-acum în alte oraşe ale Elveţiei. De bună seamă că acest lucru nu-l doreşte nici poporul elveţian în totalitatea sa şi nici cetăţenii elveţieni ai oraşului Basel. Autorul poate să vorbească cel mult în numele jidanilor, francmasonilor şi comuniştilor elveţieni, dar niciodată în numele poporului elveţian. Autorul mai poate vorbi apoi şi'n numele propagandei oficiale iudeo-anglo-sovietice, căci alături de jidanii, francmasonii şi comuniştii elveţieni, aceasta singură are interesul de a capta simpatiile poporului elveţian prin filme iudeo-comuniste şi de a-i sugera că nici nu există un bolşevism jidovesc, ci numai un naţionalism rus, animat de cel mai înalt spirit de jertfă.

Credem că din motive uşor de înţeles autorul ne va rămâne dator cu răspunsul său.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menţiona ediţia în limba dorită. Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M. sau Postscheckkonto, Frankfurt a. M. nr. 6201; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277.
Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarca sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

ANTIC. 6